

Starea de grație

Adrian Păunescu

Starea de grație
vine și trece,
stânga e tulbure,
dreapta e rece.

Zestre illogică
și totuși zestre
ca din noi înșine
două ferestre.

Judec grăbitele
clipe de față
cu darul timpului
de-o altă viață.

Starea de grație
iarăși nu vine
și poeziile
îmi sunt senine.

Nu li-i sălbatică
pofta de-a spune
îmburghezitele
zic toate bune.

Mi-e dor de zilele
pline-ale vieții,
de versuri logice
simt că mă sperii.

Starea de grație
e peste toate,
trec libertățile
spre libertate.

Chiar versuri putrede
chiar aberații,
renasc sub zodia
acestei grații.

Starea de grație,
starea supremă
zilnic mă chinuie

ca o dilemă.

Zilnică pierdere,
zilnică trudă,
ochii în lacrimă
absurd asudă.

Dacă de-a pururea
nu mai apare
starea de grație,
starea cea mare.

A scrie limpede
la tulbureală,
a scrie tulbure
când nu simți boală.

E o congestie
de universuri,
dar fără grație
rămân doar versuri.

Ci poeziile,
cerească rază,
starea de grație
ți le dictează.